

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון א' תקכח

ערב שבת קודש פ' האזינו, שבת שובה, ז' תשרי
ה'תשפ"ד

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', "חיילי בית דוד" - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חבי"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

ע"ג שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א וקכ"א שנה להולדתו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"ר

לעילוי נשמת

ר' שמואל מאיר ב"ר ישראל דוד ע"ה

ציקמאן

נפטר ביום י"א תשרי ה'תשס"ב

ת. נ. צ. ב. ה.

*

נדפס ע"י בנו

הרה"ת ר' אהרן וואלף וזוגתו מרת פולינה

ומשפחתם שיחיו ציקמאן

נדפס לעילוי נשמת

ר' אפרים יונה ב"ר אורי אהרן יואל ז"ל זיסק

ולע"נ מרת ח' רחל בת ר' פנחס זליג ז"ל

ולע"נ ר' מאיר ב"ר צבי ע"ה ולע"נ ר' פנחס זליג ב"ר יצחק ע"ה

ו"הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחיו – לשפע ברכות עד בלי די

ב"ה

3 דבר מלכות

3

כיצד ינהגו ביהכ"פ כשיבוא משיח צדקו בתשיעי בתשרי / משיחת ערב יוה"כ היחשוב

8 זמן הגאולה

8

הוא מאמין שזה יהי' בגשמיות כפשוטו! / פרשח השבוע באור הגאולה

12 ניצוצות של משיח

12

בני ישראל "כמלאכים" שעומדים למעלה מהעולם / קטעים קצרים בעניני גאולה

13 כתב יד קודש

13

מעלת יוה"כ"פ בשוה עראשיתה ביום השבת / הגהת כ"ק אד"ש על שיחת עויה"כ היחשוב

מדור ה"דבר מלכות" מוקדש

לזכות הרה"ת יוסף יצחק בן רייזל פרומא וזוגתו חיה מושקא בת מרים שיחיו

וילדיהם רחל בת חיה מושקא, לאה שרה בת חיה מושקא,

ישראל רחמים בן חיה מושקא, ומענדל בן חיה מושקא, שיחיו

ולזכות הנא לאה בת חי' רחל, עדינה בת חי' רחל, מרים בת חי' רחל, וצבי בן חי' רחל שיחיו

לזכות ר' ברוך אהרן בן ברוניא סלאווא וזוגתו רייזל פרומא בת חי' רחל שיחיו

סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213

סניף ארץ הקודש: ת.ד. 2025 כפר חב"ד, 60840 • טל': (03) 960-0667 • פקס: (03) 960-7219

דואר אלקטרוני: kuntres.yechi@gmail.com • אינטרנט: www.moshiach.net/blind

ז. און דורך דעם וואס יעדער איד, אנשים נשים וטף, איז מוסיף און זיך, כ"ה פון ערב יוה"כ און יוה"כ"פ - עבודה מצד יחידה שבנפש, תשובה עילאה, ענין התורה (כנ"ל ס"ג) - איז דאס נאכמער מוסיף אין די אלע ברכות הנ"ל צו יעדער איד און צו אלע אידן.

כמדובר לעיל (ס"ג) אז די עבודה פון יוה"כ"פ האט א שייכות צו אלע אידן און אויסנאם, אנשים נשים וטף, ואדרבה - "כי נער ישראל ואוהבהו", דורך דעם וואס אפילו גאר פיצלעך קינדער זיינען מהלל ומשבח דעם אויבערשטן און זאגן "אמן יהא שמ"י רבה" וכיו"ב (בדוגמא ווי דער בעש"ט האט מקורר געווען קינדער בזמנו ¹⁵⁴), ווערט דאס א הוראה נצחית על כל הזמנים) - זיינען זיי מסייע אז אין עבודת התשובה ביוה"כ"פ (לימוד התורה) זאל זיין בשלימות ומתוך שמחה ותענוג, ביז אין אן אופן פון "כפליים לתושי" (ווי די לוחות האחרונות שניתנו ¹⁵⁷).

כן תהי' לכל אחד ואחד מתוך כלל ישראל - אז אין אלע ענינים האט מען "כפליים לתושי", תושי' וחיוק והתחזקות, כיט אלע ברכות האמורות, און מ'האט א הצלחה'דיקן ערב יוה"כ"פ און הצלחה'דיקן יוה"כ"פ, און הצלחה'דיקן יאר.

ביז די הצלחה העיקרית - אז אלע אידן גייען ארויס פון גלות, "בנערינו ובוקנינו גו' בבנינו ובבנותינו", און "כספם וזהבם אתם", כולל - שלימות התורה והמצוות, ¹⁶⁰ ¹⁶¹ ¹⁶² אנהויבנדיק פון תחלת השנה - האָט מען גלייך א סימן טוב בזה - שנת סימן טוב, צוזאמען מיט שנת סייעתא דשמיא,

וואָס דאָס גיט יעדער איד און אלע אידן א שנת עוז, און א שנת פדות, ביז אין אן אופן פון "פדה בשלום נפשי", וואָס דער שלימות בזה וועט זיין בגאולה העתידה (ווי דער מיטעלער רבי איז מבאר) [ומעין זה איז געווען בפועל בגאולת אדה"ז, "כשקריתי פדה בשלום נפשי יצאתי בשלום מה' שלום" - וואָס דעמולט האָט זיך אָנגעהויבן דער עיקר ענין פון יפוצו מעינותיך חוצה, א התגלות מעין פון דער גילוי פון פנימיות התורה בגאולה העתידה].

. . און דורך דעם וואָס יעדער איד, אנשים נשים וטף, איז מוסיף אין דער עבודה פון ערב יוה"כ"פ און יוה"כ"פ - עבודה מצד יחידה שבנפש, תשובה עילאה, ענין התורה (כנ"ל ס"ג) - איז דאָס נאָכמער מוסיף אין די אלע ברכות הנ"ל צו יעדער איד און צו אלע אידן, כמדובר לעיל (ס"ג) אז די עבודה פון יוה"כ"פ האָט א שייכות צו אלע אידן ממש, אנשים נשים וטף,

ואדרבה - "כי נער ישראל ואוהבהו", דורך דעם וואָס אפילו גאר פיצלעך קינדער זיינען מהלל ומשבח דעם אויבערשטן און זאָגן "אמן יהא שמ"י רבה" וכיו"ב (בדוגמא ווי דער בעש"ט האָט מעורר געווען קינדער בזמנו, ווערט דאָס א הוראה נצחית על כל הזמנים) - זיינען זיי מסייע אז אין עבודת התשובה ביוה"כ"פ (נתינת ולימוד התורה) זאל זיין בשלימות ומתוך שמחה ותענוג, ביז אין אן אופן פון "כפליים לתושי", תושי' וחיוק והתחזקות (ווי די לוחות האחרונות שניתנו ביוה"כ"פ),

. . און מ'האָט א הצלחה'דיקן ערב יוה"כ"פ און א הצלחה'דיקן יוה"כ"פ, און א הצלחה'דיקן יאָר. ביז די הצלחה העיקרית - אז אלע אידן גייען ארויס פון גלות, "בנערינו ובוקנינו גו' בבנינו ובבנותינו", און "כספם וזהבם אתם", כולל - שלימות התורה והמצוות.

ביז "תורה חדשה מאתי תצא" - א שנת לימודים, לימוד התורה, ובאופן חדש, ביתר שאת וביתר עוז, צוזאמען מיט א שנת מרומים, אז מ'שטייט אין א רוממות, "ביד רמה", בדונכא ווי ס'איז געווען ¹⁴³כימי צאתך מארץ מצרים¹⁴⁴, נאכמער ווי ס'איז געווען ביצי"מ, כמ"ש "כימי (בכ"ף הרמית) צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות", נסים ונפלאות באופן פלא ונפלא לגבי די נסים בימי צאתך מארץ מצרים¹⁴⁵, אנהויבנדיק פון החלת השנה - האט מען גלייך א סימן טוב בזה - שנת סימן טוב, צוזאמען מיט שנת סייעתא דשמיא,

וואס דאס גיט יעדער איד און אלע אידן א שנת עוז, און א שנת פדות, ביז אין אן אופן פון "פרה שלום נפשי"¹⁴⁶, וואס דער שלמות בוח וועט ויין בגאולה העתידת (ווי דער מיטעלער רבי איז מבאר¹⁴⁷) [ומעין זה איז געווען בגאולה ארה"ו, "כשקריתי מדה בשלום נפשי יצאתי בשלום מה" שלום¹⁴⁸ - וואס דעפולט האט ויך אנגעהויבן דער עיקר ענין פון יפוצו מעינותיך חוצה¹⁴⁹, א התגלות בעין פון דער גילוי פון מנימיות התורה בגאולה העתידת].

און א שנת צהלה, און שנת צדקתו של הקב"ה, ווארום עס ווערט א שנת קוממיות - "ואלך אתכם קוממיות"¹⁵⁰, און א שנת רוממות, און א שנת שמחה, "שמחת עולם על ראשם"¹⁵¹, וואס דאס ברענגט אויך א שנת הלה - "ימלא פי ההלחך"¹⁵², פארבונדן מיט "או ימלא שחוק פיננו"¹⁵³, וואס וועט ויין בגאולה האמיתית והשלימה.

להלן פענוח הקטעים בהם נוספו הגהות כ"ק אד"ש מה"מ (באו בהדגשה):

היינטיקער יאָר איז אַ שבת'דיקער יאָר: א) דער יאָר האָט זיך אָנגעהויבן מיט יו"ט של ראש השנה שחל להיות בשבת. און דער "קאָפּ" פון יאָר שטעלט אַוועק דעם גאַנצן יאָר, וואָרום ער איז כולל אין זיך כל ימי השנה, און פון אים ווערט נמשך אויך ווי די ימי השנה שטייען במקומם.

. . וכמבואר בהמשך יו"ט של ר"ה שחל להיות בשבת פון דעם רבי'ן (מהורש"ב) נ"ע, און אויך אין די מאמרים (ובפרט די) מיט דער זעלבער התחלה (קאָפּ, ראש) פון כ"ק מו"ח אדמור נשיא דורנו - אַז בשעת יו"ט של ר"ה חל להיות בשבת ווערן אַלע המשכות פון תק"ש אויפגעטאָן ע"י שבת עצמו, ווייל בשבת (וי"ל - בפרט בזמן רעוא דרעוין) ווערט נמשך בחי' תענוג הפשוט (יחידה), המשכת העצמות (שלמעלה מסובב וממלא) און דאָס ווערט נמשך אין סובב וממלא (און דורך אמירת פסוקי מלכויות זכרונות ושופרות, ווערט נמשך נאָך אַ העכערע דרגא בזה, ע"ד די דרגא פון תענוג הפשוט דיוהכ"פ - תורה דלוה"א (=דלוחות האחרונות)) - התגלות מלכותו ית' בעולם - מעין ובדוגמא ווי ס'וועט זיין בשלימות לע"ל אין דער דירה לו ית' בתחתונים, לו לעצמותו.

. . ביז "תורה חדשה מאתי תצא" - א שנת לימודים, לימוד התורה, ובאופן חדש, ביתר שאת וביתר עוז, צוזאמען מיט א שנת מרומים, אַז מ'שטיין אין א רוממות, "ביד רמה", בדוגמא ווי ס'איז געווען "כימי צאתך מארץ מצרים",

צוזאמען מיט א שנת נסים גדולים - נאָכמער ווי ס'איז געווען ביצי"מ, כמ"ש "כימי (בכ"ף הדמיון) צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות", נסים ונפלאות באופן פלא ונפלא לגבי די נסים בימי צאתך מארץ מצרים,

כיצד ינהגו ביוהכ"פ כשיבוא משיח צדקנו בתשיעי בתשרי

שתי הסעודות תהיינה קשורות עם סעודת לווייתן ושור הבר ויין המשומר, וממילא ממשיכים את הסעודה המפסקת לזמן מאוחר יותר, ככל "חסידישע סעודה" • ועוד ועיקר - שהמשך הסעודה יהי' בבית המקדש השלישי, ובו גופא - בקדש הקדשים שבו • יוה"כ אינו אלא דומה לפורים להיותו למעלה מכורים, כיון שבו זוכים לשמחה הכי גדולה, השמחה שהובטחה לכאו"א מאתנו בתוך כלל ישראל, שמחת הגאולה האמיתית והשלימה! • קטעים מברכת ערב יום הכיפורים אחרי תפלת מנחה ה'תשנ"ב - בלתי מוגה

א. מכיון שמשיח צדקנו יבוא עוד בתשיעי בתשרי בשנת תשנ"ב - הרי תשתנה ההלכה בתורה בנוגע להנהגה ביוה"כ. ובדוגמת יוה"כ בחנוכת בית ראשון¹, שההלכה היתה שצריך להיות הענין דאכילה ושתי' ביוה"כ - כמו-כן נמשך מיוה"כ ההוא ביוה"כ זה,

דמכיון ש"אחכה לו בכל יום שיבוא", ועאכו"כ בעמדנו בזמן ד"עת רצון" דתשיעי בתשרי, שאז ודאי הצפ"י והגעגועים לביאת משיח צדקנו הם ביתר שאת ויתר עז - זוכים לגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד!

ובזה מיתוסף - בעמדנו לאחר כל חודש אלול, "אני לדודי ודודי לי"², אשר, מתי ניכר בגלוי, ביתר שאת וביתר עז ובדיק - ש"אני לדודי", ומתי ניכר בגלוי ש"דודי לי" - הרי זה דוקא במעמד ומצב דהגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו!...

וכאמור, זוכים לזה בתשיעי בתשרי זה עוד לפני אכילת הסעודות דתשיעי בתשרי [. . .] כיון ש"אחכה לו בכל יום שיבוא" כולל גם את הפירוש³ "אחכה לו שיבוא בכל יום", ד"בכל יום" פירושו בכללותו של היום - בכל רגע מהיום החל מהרגע הראשון שבו.

² שה"ש ו, ג.

³ ראה גם לקו"ש חכ"ג ע' 397 ואילך.

(1) מו"ק ט, א.

ב. [.] ועוד והוא העיקר, שנזכה לגילוי דעשירי – "העשירי יהי קדש"⁴, שזהו כללות הענין דגאולה האמיתית והשלימה, שאז יתגלה בכל העולם כולו הענין ד"עשירי"!

דבנוגע לבני ישראל – מאי קמ"ל!... זהו טבעו של כל יהודי שצריכים להיות אצלו בשלימות כל עשר כחות הנפש הן במחשבה הן בדיבור והן במעשה;

החידוש והגאולה הוא – שמהיהודי נמשך על-דרך-זה בחלקו בעולם, וכפי שכבר הותחל בזה בשנים שלפני-זה, שנפעל כבר בכל חלקי העולם – כולל אומות-העולם (ועד למין החי, מין הצומח, ועד למין הדומם), שהמחשבה דבור ומעשה שלהם חדורים בענין ד"העשירי יהי קדש".

וע"ד מה שכתוב בנוגע לענין בלתי רצוי, שלעת"ל לא יהי צורך שיהודי שני יעורר על כך, כיון ש"אבן מקיר תזעק"⁵, חלקו בעולם עצמו מעורר על כך – כמו-כן יהי, והוא העיקר, ש"אבן מקיר תזעק" באופן רצוי דוקא. ע"ד מה שמצינו בר' עקיבא⁶, שלמד שיר-השירים מתוך דמעות – שהיו אלו דמעות (לא מצד ענין בלתי רצוי, אלא אדרבה, דמעות) של שמחה הכי גדולה, עד כדי כך שאפילו המוח דר"ע – אשר "כולהו אליבא דר"ע"⁷ – לא יכל לסבלה.

ולהעיר מהקשר דר"ע עם יום הכיפורים, שאז אומרים את הפיוטים דעשרה הרוגי מלכות ש"אין כל ברי' יכולה לעמוד במחיצתן"⁸, שר"ע הוא אחד מהם.

ג. ויהי רצון, שמכאן ולהבא, ותיכף ומיד עוד בתשיעי בתשרי זה – יקויים בכל א' מהם

(4) בחוקותי כז, לב.

(5) חבוקק ב, יא.

(6) ראה מדרש הנעלם וירא צח, ב. ט"ז באו"ח סרפ"ח סרפ"ח סק"ב (בשם ז"ח).

(7) סנהדרין פו, רע"א.

(8) פסחים נ, א. וש"נ.

"הקיצו ורגנו שוכני עפר"⁹,

ובנוגע לכל אלו הנמצאים עתה נשמות בגופים, הרי זה דבר הכי פשוט שמכאן ולהבא, ותיכף ומיד, נמשכת בהם תוספת בריאות – חיים נצחיים.

ובפרט כשנמצאים כבר לאחר שנתקיים בכאו"א מישראל "נכתבין ונחתמין לאלתר"¹⁰ – בכל הספרים שמזכירים בתפלת "אבינו מלכנו", החל מ"ספר חיים", ו"ספר חיים טובים", ועד לחיים טובים ומתוקים, אשר, מתיקות אמיתית שייכת אך ורק כשה"חיים טובים" נמשכים אח"כ באופן דחיים נצחיים!

ובמילא מובן, שמיום התשיעי בתשרי ב-"הי' תהא שנת נפלאות בו" ממשיכים מיד בחיים נצחיים, נשמות בגופים דוקא. ואדרבה – ביחד עם אלו ש"לרגע קטן" נעשו לנשמות למעלה מגופים, כיון שכל א' מהם חוזר לגוף שלו. ובפרט שמדובר בצדיקים וגדולי ישראל, שלאמיתתו של דבר – נכללים בזה כל בני ישראל!

ד. ובכל זה מיתוסף גם מצד המקום – שנמצאים עתה בבית הכנסת ובבית המדרש, ובבית של מעשים טובים.

ובהגשה יתירה בזמן זה, עשי"ת, שכן, זהו ענינו של יהודי בעשי"ת – להרבות במעשים טובים, ובמיוחד בנתינת צדקה לזולת.

ובהוספה – שבעשי"ת במיוחד לא מסתפקים בנתינת צדקה באופן ד"אי אתה מצוה עליו לעשרו"¹¹, מכיון שהצדקה בימים אלו היא בדוגמת (וקשורה עם) סיפוק הצרכים דר"ה, שאז הצרכים הם לא סתם לחם וסתם בשר, אלא לחם דגים ובשר מעין דלעת"ל, ובלשון הכתוב¹² "אכלו משמנים

(9) ישע"י כו, יט.

(10) ראה ר"ה טז, ב.

(11) כתובות סז, ב.

(12) נחמ"ח, י"ד.

מעלת יוהכ"פ בשנה

שראשיתה ביום השבת

בקשר עם קביעות שנה זו ולקראת יוהכ"פ, הננו מביאים בזאת צילומים נדירים מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על קטע משיחת ערב יום הכיפורים בביהכ"ס, אחר מנחה, ה'תשמ"ז (נדפסה בסה"ש תשמ"ז ח"א ע' 15 ואילך)

יא. בכל הנ"ל (והאם איו בשוה בכל שנה ושנה, אומאפהענניק פון אופן קביעות השנה) - קומט צו א הדגשה מיוחדת כצד די ענינים מיוחדים פון ערב יוהכ"פ בשנה זו:

היינטיקער יאר און דער "קאפ" פון יאר שפעלט אוועק דעם גאנצן יאר, ווארום ער און כולל אין זיך כל מהל להיות בשבת. און דער "קאפ" פון יאר שפעלט אוועק דעם גאנצן יאר, ווארום ער און כולל אין זיך כל ימי השנה, און פון אים ווערט נמשך אויך ווי די ימי השנה שטייען במקומם. ב) ס'אין א שנת השמיטה - "שבת דה"ו. והענין בזה:

שבת בכלל איו ענינו תענוג⁸⁶. ונוסף לזה וואס שבת האט תענוג מצ"ע (מצד "מקראש וקיימא"⁸⁹), גיט שבת אויך כח צו א אידן אז עס זאל זיין "וקראת לשבת עונג"⁹⁰, און נאכמער - "המענג את השבת"⁹¹ (מוסיף זיין תענוג אין שבת מער ווי שבת פארמאגט כח⁹²).

דערפון איו פארשטאנדיק, אז ווען ר"ה איו חל להיות בשבת ווערט דעמולט דער תכלית השלימות פון המשכת תענוג ויתידה שלמעלה (כמדובר לעיל אז יתידה איו תענוג בכחות הנפש) וואס ווערט אויפגעטאן בר"ה דורך עבודת האדם בגילוי בחי' יתידה (תענוג) שבנפשו (כנ"ל ס"ה) - ווארום שבת גיט אויף דעם א תוספת כח.

וכמבואר בהמשך יו"ט של ר"ה שחל להיות בשבת פון דעם רבי'ן (מהורש"ב) נ"ע⁹³, און אויך אין די מאמרים (ובפרט) מיט דער ועלבער התהלה (קאפ, ראש) פון כ"ק מ"ח אדמו"ר נשיא דורנו - או בשעת יו"ט של ר"ה חל להיות בשבת ווערן אלע המשכות פון הק"ש אויפגעטאן ע"י שבת עצמו, וזי"ל בשבת נבפרט בזמן רעוא דרעוין) ווערט נמשך בחי' תענוג הפשוט (יתידה). המשכת העצמות (שלמעלה מסובב וממלא) און דאס ווערט נמשך אין טובב וממלא (און דורך אמירת פסוקי בלכיות זכרונות וטופרות, ווערט נמשך נאך א העכערע דרגא בזה⁹⁴, ע"ד די דרגא פון תענוג הפשוט דיוהכ"פ) - התגלות מלכותו ית' בעולם - מעין וכדומא ווי ס'וועט זיין בשלימות לע"ל אין דער דירה לו ית' בתחתונים, לו לעצמוהו.

בני ישראל "כמלאכים" שעומדים למעלה מהעולם

כאשר יוצאים לעולם, עלול האדם לטעון: כיצד ביכולתו לפעול בעולם, איך יוכל לגלות אלוקות בעולם

ע"כ אומרים לו: יש ללכת מ"לכתחילה אריבער", ובמילא לא נוגעים כאן שום חשבונות. ומה שנראה שיש עולם – הרי זו אחיזת עיניים בלבד (ע"ס בלענדעט די אויגען)!!

והוראה זו – שאין להתפעל מהעולם – היא תיכף כשמגיעים מיום הכיפורים, שאזי השטן אינו מקטרג כלל, ובמילא יורדים כל ההעלמות וההסתרים, ובכלל המעמד ומצב של בני ישראל ביום הכיפורים שהם "כמלאכים", שעומדים מלכתחלה למעלה מהעולם, ואזי לא הולכים באופן ד"מצב ארצה וראשו מגיע השמימה" – מלמטה למעלה, אלא רק "מלכתחילה אריבער".

(תרגום חפשי משיחת ש"פ האזינו, י"ג תשרי ה'תשל"ב - בלתי מוגה)

צריכים לדעת את הגילוי אלוקות שמפסידים

צריכים לדעת מה שמפסידים ר"ל – מפסידים גילוי אלוקות שה' בזמן שבית המקדש ה' קיים, שזה ה' גלוי לעיני בשר, ועד כדי כך ש"עשרה נסים נעשו לאבותינו בבית המקדש", וחלקם היו בכל ירושלים!

אמנם גם היום כאשר יוצאים לרחוב רואים את ניסי ה' וחסדי ה', איך שהוא "זן את העולם כולו בטובו בחן בחסד וברחמים" (שאת-זה אומרים הרי ע"פ תורה בברכת המזון בסעודה של חול) – אך אעפ"כ, צריכים בשעת מעשה לזכור, כיצד ה' מעמדו וכיצד ה' מעמד ומצב זקנו בזמן שבית-המקדש ה' קיים!

במילא, כשרואים לאיזה שפלות "נפלנו" בגלות, אזי, כאשר אומרים בתפלה "את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח", אומרים זאת עם כל ה"שטורעם", כיון שמרגישים כיצד ה' פעם, או עכ"פ ישנה ידיעה בשכל, מאחר ושמעם מעו אודות זה – "שאל אביך ויגדך זקינד ויאמרו לך", אבל באופן שזה חדר בהם – במילא זועקים את התפלה, אף שהיא תפלה "בלחש", וצועקים לא רק בגלל שזהו נוסח שקבעו אנשי כנסת הגדולה (שעל האדם לבקש את צרכיו מהקב"ה), אלא כיון שמרגישים את הצורך והחסרון, שזה חסר!

(תרגום חפשי משיחת ו' תשרי ה'תשמ"ה - בלתי מוגה)

ושתו ממתקים . . כי קדוש היום לאדוננו". ומכיון שטעם הדבר הוא "קדוש היום", הרי מובן, שכן הוא – ועל אחת כמה וכמה – בנוגע ליוה"כ שקדושתו גדולה מקדושת ר"ה – הקדושה ד"אחת בשנה"¹³. ולכן הצדקה דעשיית היא, שממלאים את רצונו של כל יהודי עד לאופן ד"אתה מחוייב לעשרו".

ה. וענין זה הוא ביתר שאת ויתר עז בנוגע להקב"ה – שהוא ממלא את רצונו של כאו"א מישראל, אנשים נשים וטף, שלאמיתתו של דבר – הרי אפילו כשהם חושבים מדברים ועושים בעניינים אחרים – רצונו הפנימי והאמיתי שבו הם מונחים, הוא (כפסק-דין הרמב"ם¹⁴ הידוע), קיום רצון הקב"ה!

והרי רצון הקב"ה הוא, כפי שגילה בתורתו (ונשיא דורנו הכריז זאת) – שכבר כלו¹⁵ כל הקיצין! ויתירה מזו – ישנו כבר גם הענין ד"עמדו הכן כולכם"¹⁶, ובאופן של שלימות;

הדבר היחידי שחסר עדיין הוא – עצם התנועה דהציאה מן הגלות אל הגאולה, שצריכה להיות תיכף ומיד כהרף עין!...

ותנועה זו צ"ל בדרך הטבע, היינו, שאין צורך להגיע לנס גלוי, ואפילו לא לנס נסתר –

מכיון שנמצאים כבר לאחרי שעברנו את כל השנים עד עתה, ולאחרי שזכינו ללמוד פנימיות התורה בכלל, ופנימיות התורה מנשיא דורנו בפרט, אשר כשמו כן הוא – שהוסיף בפנימיות התורה (יוסף), נוסף לזה שפעל שלימוד פנימיות התורה ה' מתוך שמחה וצחוק (יצחק), ועד לצחוק באופן ד"ימלא שחוק פינו ולשונונו רנה"¹⁷.

13) ס"פ תצוה. אחרי טו, לד.

14) הל' גירושין ספ"ב.

15) סנהדרין צז, ב.

16) ראה אג"ק אדמו"ר מוהרי"צ ח"ד ריש ע' רעט.

"היום היום" ט"ו טבת.

17) תהלים ככו, ב.

ו. [.] וכמדובר – זוכים ביוה"כ זה לסעוד מהסעודה האמורה, ע"ד יוה"כ דחנוכת בית ראשון, שאז הקב"ה הכריז בתורתו שביום זה צריכה להיות אכילה ושת'י, ועד שזה נעשה סיפור בתושבע"פ, שהתוקף בזה הוא עוד יותר מסתם הלכה פסוקה – "מעשה רב", כדאיתא בבבא-בבא¹⁸.

[ולהעיר, שבבא-בבא בתרא קשורה לזמנו במיוחד, כדאיתא בזהר¹⁹, ששלשת הבבות הם כנגד ג' בתי מקדשות, ובבא-בבא בתרא היא כנגד בית המקדש השלישי, "מקדש אדני-כוננו ידך"²⁰].

ועד כדי כך, שהסעודה האמורה היתה מתוך שמחה הכי גדולה, למעלה מכל מדידה והגבלה – כולל גם למע' משמחת פורים.

ואף שידוע הפירוש ש"כפורים", בכ"ף הדמיון²¹ – שיוה"כ אינו אלא בדומה לפורים, כיון שפורים הוא נעלה יותר (שלכן, כל עניניו נמשכים וחודרים באכילה ושת'י גשמית דוקא), הרי (מהאי טעמא גופא) בענינו – שה"עת רצון" דיוה"כ יתבטא לא בתענית אלא בסעודה האמורה (ע"ד בית ראשון), הכ"ף הדמיון הוא למעליותא – שיוה"כ אינו אלא דומה לפורים להיותו למעלה מפורים, כיון שבו זוכים לשמחה הכי גדולה, השמחה שהובטחה לכאו"א מאתנו בתוך כלל ישראל, שמחת הגאולה האמיתית והשלימה!

ובפרט ע"י הקדמת העבודה דתשובה-עילאה, שהיא דוקא מתוך שמחה, ושוללת תענית וכיו"ב.

וכמובן מהפסק-דין, שלתלמיד-חכם ובפרט למי שתורתו אומנתו אסור לערוך תעניות, שהטעם על זה הוא (כסיום

18) ראה ב"ב קל, ב.

19) ראה זח"ג קצח, א. לקו"ש חכ"ז ע' 150 ואילך.

20) בשלח טו, יז.

21) תקו"ז תכ"א, א (גז, ב). וראה תו"א מג"א צה,

סע"ד ואילך. צט, ד ואילך. ובכ"מ.

"מראה באצבעו ואומר זה"²⁷ – הנה בא כבר משיח צדקנו, ומיד נפתחת הדלת והוא נכנס ("גלייך עפענט זיך די טיר און ער גייט אריין"), ואתו – כל המלאכים וכל הפמליא של מעלה, ועאכו"כ "דוד מלכא (משיחא)" שהוא ה"עלטער זיידע" של משיח, שענינו נמשך ומתגלה הן ב"גואל ראשון" – משה רבינו, והן ב"גואל אחרון" – משיח צדקנו²⁸. ועם כל אלה באים בודאי כל "ישראל" ו"קוב"ה"!

ובפרט שישנו גם הענין ד"אורייתא" בשלימותו, שהרי נכנסים תיכף ליוה"כ שבו ניתנו לוחות אחרונות – "ביום חתונתו זה מתן תורה"²⁹ דקאי על יוה"כ, וממילא מובן שלכל לראש מתחדשת נתינתן של הלוחות אחרונות, שבהם נכללים כל ה'ג' ענינים – הן לוחות ראשונות לפני השבירה, והן המעלה שבשברי לוחות "יישר כחך ששברת"³⁰, והן לוחות אחרונות עצמן.

ותיכף ומיד נמצאים כל שלש הענינים בבית המקדש השלישי והמשולש, ובו גופא – בקדש-הקדשים הכולל ג' קדושות (קדש – א', וקדשים – ב'), ובקדש הקדשים עצמו – נמצאים כל ענינים אלו באבן השתי'.

ומכיון ש"ממנה הושתת העולם"³¹, הרי ממנה נמשכים כל ענינים אלו בכל העולם כולו, שהרי זהו החידוש ("ה'אויפטו") דהגאולה האמיתית והשלימה הבאה תיכף ומיד ביום זה עצמו.

וזוכים לזה תיכף ומיד, עוד לפני סעודה המפסקת, ויתירה מזו – עוד לפני הסעודה שלפני, כך ששתי הסעודות תהינה קשורות

(המאחז"ל) מפני ש"נקרא חוטא"²², היינו, שע"י תעניתו נחסר (חטא מלשון חסרון²³) בהתמדה ושקידה שלו באופן ד"כל עצמותי תאמרנה", ובלימוד התורה נדרש, ש"כל עצמותי" – באופן ד"בכל מכל כל" – יהיו באופן ד"תאמרנה"²⁴, שדוקא אז ישנה השלימות דכל הרמ"ח איברים וש"ה גידים.

ובנשים ובנות, שיש להן יותר מרמ"ח איברים וש"ה גידים – מיתוסף כמו-כן בכל הענינים הנ"ל, ע"ד השלימות דלעת"ל שאז יקויים היעוד²⁵ ד"נקבה תסובב גבר",

והעיקר – שעל-דרך-זה הוא גם בנוגע להקב"ה ובני ישראל (הנקראים איש ואשה, זכר ונקבה), שנעשה "נצחוני²⁶ בני נצחוני!"

ובאופן ד"קוב"ה חייך ואמר נצחוני בני", והיינו, שכששואלים במה מתעסק הקב"ה – המענה על כך הוא, שהתעסקותו היחידה היא "קוב"ה חייך", שהוא נמצא בשמחה הכי גדולה, בהתאם לגודל הענין ד"קוב"ה חייך!"

והסיבה לשמחה זו היא "נצחוני בני נצחוני" – נצחון הבנים לאחר שהיו בגלות זמן ארוך כ"כ, ועד שהתורה אומרת שכבר "כלו כל הקיצין", כולל כל הענינים והפרטים שבדבר!

ז. העיקר – שתיכף ומיד נעשה ה"חיוך" בכאו"א מישראל – עוד בתשיעי בתשרי, ולא מניחים לדחות זאת ח"ו לכמה זמן, אלא דוקא בתשיעי בתשרי דשנת "ה" תהא שנת נפלאות בה", ו"נפלאות בכל", כולל גם שאר כל הרמזים שבדבר,

וממילא אין צורך ברמזים, מכיון שכל א'

(22) תענית יו"ד, א. וש"ג.
(23) פרש"י ויצא לא, לט.
(24) תהלים לה, יו"ד.
(25) ירמי' לא, כא.
(26) ב"מ נט, ב.

(27) ראה תענית בסופה. שמור"ר ספכ"ג.
(28) ראה לקו"ש ח"א א ע' 8 ואילך. וש"נ.
(29) תענית כ, ב.
(30) שבת פז, א. וש"ג.
(31) יומא נד, ב.

נשמה בגוף באופן נצחי

"כי מנגד תראה את הארץ ושמה לא תבוא" (ס"פ האזינו – שיעור חומש היומי)

כאשר שואלים יהודי שנמצא בגלות, הן אלה שנמצאים בארצות הגולה, והן אלה שנמצאים בארץ הקודש, בירושלים עיר הקודש, בסמיכות לכותל המערבי, מהו ה"נס" שמצפה ומשתוקק אליו, יענה מיד בפשטות: נס דגאולה האמיתית והשלימה!

בלשון הידוע – שבכמה וכמה קהילות מישראל נוהגים לאמרו גם בדיבור, ואלה שאינם נוהגים לאמרו בדיבור, ה"ז במחשבתם – "אחכה לו בכל יום שיבוא"², ועאכו"כ בזמן סגולה, כבנדון-דידן, שנה שהר"ת שלה הוא "תהא שנת נסים", החל מנס הגאולה.

. . ומעלה נוספת גם מצד המקום – בית-הכנסת ובית-המדרש, בית שמגדלין בו תורה ותפלה⁴ והחלטות טובות על גמ"ח, ביתו של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, אשר, ב' שמותיו קשורים עם הגאולה (כמדובר כמ"פ), ומובן, שכל עניניו הם בהדגשה יתירה בבית שבו התפלל ולמד ועבד עבודתו במשך עשר שנים האחרונות בחיים חיותו בעלמא דין, ו"קדושה אינה זזה ממקומה"⁵, ועוד ועיקר – שכיון שזהו ביתו של הקב"ה, הרי בודאי שכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו (ביחד עם כל הצדיקים) נמצא באותו מקום שבו נמצא הקב"ה, כמובן מהנהגת יהושע, "יהושע בן נון נער לא ימיש מתוך האוהל"⁶, שבודאי למד זה מהנהגת משה רבו, להמצא תמיד באותו מקום שבו נמצא הקב"ה, ובפרט מצד הביטול דמשה⁷ – "ונחנו מה"⁸, שכל מציאותו אינה אלא "סימן" על המציאות דלמעלה.

*

[. .] מובן וגם פשוט, שבימינו אלה, לאחר כל מה שעברו במשך הדורות שלפנ"ז ויצאו ידי-חובת כל הענינים הבלתי-רצויים (כמובא גם בדרושי אדמו"ר האמצעי⁹), אין עוד ענינים של ירידה כו' (כולל גם שלילת הענין ד"מאן¹⁰ דנפיל מדרגי' איקרי כו"¹¹), ובמילא, ישנה מציאותו של משה – "גואל ראשון הוא גואל אחרון" – נשמה בגוף באופן נצחי.

ועד"ז בנוגע למ"ש בסוף פרשת השבוע "כי מנגד תראה את הארץ ושמה לא תבוא" – שעכשיו יכנס משה רבינו לארץ, ולא עוד, אלא, שנפעל כן בכל אנשי הדור, כדאיתא במדרז"ל¹² בנוגע לדורו של משה שישו בו יחד עמו.

(משיחת ש"פ האזינו, שבת שובה התש"נ – בלתי מוגה)

(1) בהמקומות שמותר להכנס – כידוע פרטי הדברים בזה.
(2) ראה לקו"ש חכ"ג ע' 394 ואילך.
(3) צוואת הריב"ש סל"ה. וראה שם סמ"ב.
(4) מגילה כז, רע"א.
(5) ראה ע"ח ש"ד פ"ג. של"ד פ"ג. של"ה פ"א. אגה"ק ביאור לס' ז"ך.
(6) תשא לג, יא.
(7) ועד"ז ביהושע – שנקרא "נער", שמורה על הביטול.
(8) בשלח טז, ז-ח.
(9) שער התשובה ח"א ספ"ה (ה, ב).
(10) זח"ג קלה, ב.
(11) נוסף לכך שגם בשעתו לא ה' זה באופן של ירידה, כי אם, "יועל משה".
(12) במדבר"ר פי"ט, יג.

וכשם שזה בנוגע ל"משה ואהרן", כך גם בנוגע ל"משה" שבכל דור ודור, הנשיאים שבכל דור.

ה. יכולים לשאול: מדוע מדברים דיבורים "פראיים" ("ווילדע זאכן")?

אזי ראשית כל, זה מוכרח מצד הזמן: הזמן "פראי" ("א ווילדער זמן") כאשר "החושך יכסה ארץ וערפל לאומים"¹⁹, והאופן לבטל זאת הוא ע"י דיבורים "פראיים".

שנית, אין אלו כלל דיבורים "פראיים", שהרי הם כתובים בתורה, ש"היא חכמתכם ובינתכם לעיני העמים"²⁰, התורה פועלת שהאומות יאמרו "רק עם חכם ונבון הגוי הגדול הזה"²⁰, וא"כ בודאי שהענינים הנאמרים יכולים להתקבל גם "לעיני העמים", ובפרט אם הם "דברים היוצאים מן הלב", שאזי הם "נכנסים אל הלב ופועלים פעולתם"²¹, ועל אחת כמה וכמה שהם פועלים על ה"א-ל זר אשר בקרבך"²².

והעיקר – שאכן ניכנס בגשמיות לא"י, תיכף ומיד, "וארו עם ענני שמיא"²³, יחד עם כל החבילות²⁴, שהרי אז יקחו גם את כל הבתי כנסיות²⁵ וכו'.

ומה שישנה השאלה, הרי זה שבת וכו', והקושיא האם יש תחומין למעלה מעשרה וכו'²⁶ – כבר דובר כמה פעמים²⁷, שגם שאלה זו יתרץ אליה הנביא...

[ובפרט שהשאלה לא מציקה כל כך, והראי' שיושנים איתה בשקט, ואפילו בעת ההתוועדות, שהרי "שינה"²⁸ בשבת תענוג²⁹, אמנם לא באופן ד"ושכבת וערבה שנתך"³⁰ כיון שאין אפשרות ל"ושכבת", אלא רק "וישבת וערבה שנתך", ובפרט אם יושבים במקום שלא דוחפים ואפשר לישון בשקט...]

והרי זהו הפירוש הפשוט ב"אני מאמין באמונה שלימה בביאת המשיח וכו'" (שכל יהודי אומר זאת³¹, או חושב – כמנהג חב"ד³²), שהוא מאמין שזה יהי' בגשמיות כפשוטו, נשמות בגופים!

כשנמצאים בגן עדן הרי לא זקוקים להבהיר ("באוארענען") את הענין ד"אני מאמין"; החידוש הוא שזה יהי' פה למטה דוקא, נשמות בגופים.

וכפי שהרמב"ם מאריך בסוף הלכות מלכים³³, שענין האמונה בביאת המשיח הוא יסוד בתורה שבכתב ובתורה שבעל-פה, ששם הוא מדבר בפשטות על נשמות בגופים, כשם שמש"ח עצמו הוא נשמה בגוף, "מלך מבית דוד"³⁴, כך תהי' הגאולה על ידו לבני ישראל נשמות בגופים, וילכו לארץ ישראל בגשמיות!

(משיחות ש"פ האיזני, י"ג תשרי ה'תשמ"ו – בלתי מוגה)

19) ישע"י ס, ב.
20) ואתחנן ד, ו.
21) ס' הישר לר"ת שער יג.
22) ראה שבת קה, ב.
23) דניאל ז, יג. וראה סנהדרין צח, א.
24) ראה גם "התמים" חוברת ב ע' קכו (קי, ב).
25) מגילה כט, א.
26) ראה עירובין מג, ב. רמב"ם הל' נזירות פ"ד הי"א ונב"כ שם.
27) ראה גם לקו"ש ח"א ע' 272. ובכ"מ.
28) ילקוט ראובני ואתחנן ד, יט. סידור האריז"ל (קול יעקב) אחרי סעודת שבת. של"ה קלד, ב.
29) ראה שו"ע אדה"ז או"ח ר"ס רפא. וש"נ.
30) משלי ג, כ"ד (שאומרים בקשעמה"ט).
31) ב"ג עיקרים.
32) וראה לקו"ש ח"ט ע' 282 ואילך.
33) פ"א.
34) שם ח"ד.

עם סעודת לויתן ושור הבר ויין המשומר, וממילא ממשיכים ("ציט מען אריין") את הסעודה המפסקת לזמן מאוחר יותר, ככל "חסדישע סעודה"!

ח. [.] ועוד ועיקר – שהמשך הסעודה יהי' בבית המקדש השלישי, ובו גופא – בקדש הקדשים שבו, שזהו המקום שבו היתה אכילת הכהנים, ואדרבה – בקדש הקדשים הוא עיקר האכילה שלהם.

ובמכ"ש וק"ו מזה שמצינו שבזמן גזירת המלכות, היו כהנים שחיו בכל עניניהם – הן באכילה ושתי' והן בשאר הענינים הגשמיים – בקדש הקדשים דוקא, שזהו א' הטעמים על זה שקדש הקדשים נקרא אז בכתוב בשם "חדר המטות"³².

[.] ועוד והוא העיקר: מכיון שענינם של עשי"ת בכלל – ובמיוחד בעמדנו כבר בתשיעי בתשרי – הוא, תשובה עילאה, הקשורה במיוחד עם לימוד התורה –

נזכה תיכף ומיד לגילוי ה"תורה חדשה מאתי תצא"³³, כיון שההוראה הראשונה של הקב"ה בתורתו היא – שהגאולה מוכרחת לבוא תיכף ומיד ממש!

ו"לא עיכבן אפילו כהרף עין"³⁴, אלא תיכף ומיד ממש – עוד לפני המשך התוועדותנו יחד, ועאכו"כ קודם התחלת הסעודות – זוכים לגאולה האמיתית והשלימה, היינו, שהיא גאולה באופן דאמת לאמיתתו, ובאופן דשלימות,

וממילא נמצאים כולנו יחד, "בנערינו ובזקנינו . . . בבנינו ובבנותינו" – "וארו עם ענני שמיא"³⁵ – בארצינו הקדושה, ובירושלים עיר הקדש, ובהר הקדש, ובבית המקדש השלישי, "מקדש אדני-כוננו ידך", ושם גופא – ממשיכים בסעודות ב"חדר המטות", דקאי על קדש הקדשים, כפשטות הכתובים!...

33) ישע"י נד, א. ויק"ר פי"ג, ג.

34) מכילתא ופרש"י בא יב, מא.

35) דניאל ז, יג. וראה סנהדרין צח, א.

32) מ"ב יא, ב ובפרש"י.

מוקדש לעילוי נשמת

ר' יהודה ב"ר צבי הירש ע"ה סטראל - נפטר ביום כ"ז אלול

ולע"נ זוגתו טשרנא גיטל בת ר' יעקב ע"ה - נפטרה ביום ה' טבת

יה"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

נדבת בנם - יבלחט"א - הרה"ח שמואל סטראל ומשפ' שיחיו

מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ח ר' משה נחום בהרה"ח ר' מרדכי מענדל ע"ה קדנר

נפטר כ"ב ניסן - אחרון של פסח, ה'תשע"א

יה"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

הוא מאמין שזה יהי' בגשמיות כפשוטו!

וידבר ה' אל משה גו' עלה אל הר העברים הזה הר נבו וגו' ומות בהר וגו' (פרשתנו לב, מח-נ - שיעור היומי בחומש)

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום ועריכה: מערכת "יחי המלך"

א. בנוגע לענין ד"הר נבו" ידועה תורת הרב המגיד¹, שאף שהגמ' אומרת² על הפסוק³ "ותחסרהו מעט מאלקים" ש"חמשים שערי בינה נבראו בעולם וכולן ניתנו למשה חסר אחד", כלומר, שמשה השיג רק מ"ט שערי בינה, אעפ"כ - אומר הרב המגיד - בשעת העלי' להר נבו השיג משה גם את שער הנו"ן, וזהו הראשי-תיבות ד"נבו" - נו"ן בו...

ב. והנה, אף שבפשוטו ענין זה כתוב בנוגע למשה רבינו, מכיון שהוא נכתב בתורה שהיא "מורשה קהילת יעקב"⁴ הרי זה שייך לכל יהודי, וא"כ, לאחר שיענין זה נכתב בתורה יכול כל יהודי בתור נשמה בגוף לקבל את שער הנו"ן.

וכפי שזה ה' בפשוטו בזמן ההוא, שהגם שמשה רבינו בעצמו הסתלק בשעה שקיבל את שער הנו"ן ולא נכנס לארץ ישראל, אך כיון ש"אזלינן בתר רובא", ורוב בני ישראל נשאר בחיים, "ואתם הדבקים בה' אלקיכם חיים כולכם היום"⁵, ונכנסו לארץ ישראל - אם-כן מובן, שהיות והודיעו להם על הענין ד"הר נבו", הרי גם הם שייכים לענין ד"הר נבו" ושער הנו"ן, כשם שהנשיא שלהם, משה רבינו, ה' שייך לשער הנו"ן.

והקשר הזה - שבין בני ישראל באותו הדור לדרגתו של משה רבינו בעת עלייתו להר - מודגש גם בפירוש רש"י על התורה בסוף פרשתנו, בפירושו על הפסוק⁶ "בעצם היום הזה וגו'": "לפי שהיו ישראל אומרים בכך וכך אם אנו מרגישים בו אין אנו מניחים אותו וכו', אמר הקב"ה הריני מכניסו בחצי היום", זאת-אומרת שבני ישראל לא רצו להניח לענין ההסתלקות שהי' בהר נבו - ומכך מובן עד כמה ה' לענין זה השפעה עליהם.

[דרך אגב ישנה בזה "קלאץ קשיא", שכרגיל אין שמים לב עליו: מדובר על הדור שנכנסו לארץ, כאשר בני ישראל עמדו במצב הכי נעלה לאחר ששכבר כל אנשי דור המדבר לא היו, עד שהפסוק אומר "ואתם הדבקים בה' אלקיכם חיים כולכם היום" - וכיצד יתכן דבר שכזה, שהם יתנגדו לרצון השם! ואין כאן המקום להאריך בזה⁷].

(1) לקו"ת במדבר יב, א. אוה"ת ברכה ע' ב'קסג. (2) ר"ה כא, ב. (3) תהלים ח, ו. (4) ברכה לג, ד. וראה נדה מד, רע"א. (5) ואתחנן ד, ד. וראה פרש"י חוקת כ, כב. (6) לב, מח. (7) עוד ע"ז ראה בגליון תלא במדור "כתי"ק - פרסום ראשון" ובהנסמן שם.

אשר אחד מההסברות בזה הוא: ע"פ הידוע⁸ שישינו בחי' משה שבכל אחד ואחד, שמצד בחי' זו אזי כאו"א עולה להר נבו ביחד עם משה רבינו.

וכפי שהגמ' אומרת⁹ עה"פ¹⁰ "ועתה ישראל מה ה' אלקיך שואל מעמך" שנאמר לדור שנכנסו לארץ, שואלת ע"כ הגמ': "אטו יראה מילתא זוטרתא היא?" ומתצרת: "אין לגבי משה מילתא זוטרתא היא", וכמבואר בחסידות¹¹ שמצד זה שלגבי משה רבינו "מילתא זוטרתא היא", ה"ה מילתא זוטרתא גם לגבי כל יהודי, מצד בחי' משה שבכאו"א, שהרי בפשוטו פסוק זה מדבר (כאמור) על הדור שנכנסו לארץ.

ג. וזהו התוכן הפנימי בזה שבני ישראל לא רצו להניח למשה רבינו "להסתלק":

מה שאומרים שאצל בני ישראל היתה אז העלי' ל"הר נבו", הכוונה היא, שהאירה אצלם הבחי' דשער הנו"ן השייכת לגאולה העתידה.

ורצונם של בני' ה' שהענין אכן יומשך למטה, ויקויים בפועל בעולם הזה - שענין' שמשה רבינו ה' נשאר בעולם הזה ה' הדבר נפעל. וכידוע¹², שבאם משה ה' מכניס את בני ישראל לארץ ישראל, היתה אז הגאולה הנצחית שאין אחרי' גלות. וזה ה' רצונם של בני' בזמן ההוא, להשאיר עם הנשיא שלהם, וללכת יחד איתו לא"י לגאולה הנצחית.

הזמן "פראי" והאופן לבטל זאת הוא על-ידי דיבורים "פראיים"

ד. אך כיון שאז "לא זכו"¹³ ולא היתה הגאולה הנצחית - ישנו הלימוד מכך בזמננו זה, שהיות ולכל אחד יש כבר את העלי' להר נבו מצד בחי' משה שבכל אחד ואחד, עליו לרצות שזה יקויים לא רק מצד בחי' משה שבו ברוחניות, אלא בגשמיות כפשוטו - שילכו עם נשיא דורנו בגשמיות לארץ ישראל, כיון ש"מה זרעו בחיים אף הוא בחיים"¹⁴!

ומה שהי' מעשה בשנת תש"י - הרי מיד יהי' "הקיצו ורגנו שוכני עפר"¹⁵, ולא סתם "הקיצו", אלא באופן ד"ורגנו", מתוך שמחה, ובנוגע לצדיקים הרי זה יהי' מיד בהגאולה!

כידוע שבנוגע לצדיקים אין צורך לחכות לכל החשבונות שכתובים בזהר¹⁶ אודות השנים שבין ביאת משיח לתחיית המתים - היות והנשיאים יקומו מיד¹⁷, כמובן ממאמר חז"ל¹⁸ ש"משה ואהרן יאה עמנו" מיד כשיבנה ביהמ"ק, ואזי יוכלו תיכף לשאול אותם כיצד להתנהג בפועל בנוגע להקרבת הקרבנות שבבית המקדש, שזה הרי נוגע מיד כשיבנה ביהמ"ק.

(8) תניא פמ"ב. וראה תקו"ז תס"ט (קיב, א. קיד, א). (9) ברכות לג, ב (ע"פ עין יעקב). ועד"ז במגילה כה, א. (10) עקב י, ב. (11) תניא שם. (12) ראה מגלה עמוקות אופן קפה (הובא בילקוט ראובני פ' ואתחנן). אלשיך, אוה"ח ועוד - ר"פ ואתחנן. שעת"ת לאדהאמ"צ ח"ב חינוך בתחלתו. (13) ואתחנן ע' סה. צג. (כרך ו) ע' ב'רא ואילך. ועוד. (14) תענית ה, ב. (15) ישעי' כו, יט. (16) ח"א קלט, א ואילך. (17) ראה זהר שם קמ, א. (18) תוד"ה אחד - פסחים קיד, ב. וראה יומא ה, ב.